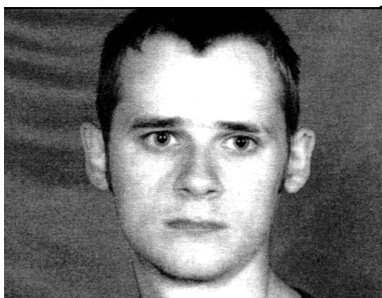

Андрэй Паўлухін

...Джа ня выратуе,
бо ён мёртвы...

Дваццаць тры пакоі

*Замалёўка**

1

Я/ты/ён ІДУЦЬ па горадзе, горад плыве. Ён пластычны па сваёй прыродзе, гэта запраграмавана мільён год таму. Да Вярнадскага. Да Галілея і Боба Марлея.

ДО.

Шлях, зьвілісты, не падпарадкаваны сусьветнай парадыгме. Па-за межамі юрысдыкцыі Юнга. Толькі маё.

Горад не такі прасты, як здаецца. Ён разьмешчаны ўнутры пакою, плоскасьці якога рассунутыя й падрогаваюць. Я ня бачу сьценаў. Няма чарапах. Ёсьць месца, яно хоча зжэрці цябе/мяне/яго.

* Гэтая падборка сноў аўтара зьяўляецца плёнам яго інтэлектуальнага адпачынку і не падлягае капіраваньню (у тым ліку ментальнаму), цытаваньню, а таксама крытычнаму асэнсаваньню. Катэгарычна забараняецца падносіць тэкст да павуцінныя і чытаць апасьля поўначы.

Падзяляемся.

Трэ іх папярэдзіць, аднак унутраная логіка сну накладвае вета. Горад драпежны. Я ведаю гэта, яны – не. Маё зьнешняе “я” – ключавы персанаж, з ім здараецца ўсё што заўгодна, толькі не са мной. “Эга” заўсёды ў баку. Тэхніка маральнае бясьпекі.

Усё плыве.

Горад пераварвае іх. Бурчыць галодны каменны кішэчнік, ажывае каналізацыя. Хітры механізм прыдуманы 26 сакавіка 1778 году – дата вынырвае паплаўком з рэчаіснасьці містэра Хайда. Думаю, гэта выпадковая латарэя лічбаў.

Іх болей няма.

ЗЬЕДЗЕННЯ.

Яно прагне маё зьнешняе “я”. Вобраз, увасабленьне, копію. Пустую абалонку без душы. Ссоўваюцца краты ў бруку.

Расчыняю дзьверы...

2

З крымінальнае хронікі:

“Сённяя нарад міліцыі згодна дадзеным фотаробата затрымаў на вуліцы двух робатаў”.

3

Парнаграфічныя мроі.

Не адрэдагаванья, не апранутыя ў знакі. Пакой звужаецца, паглыбляючыся ў чырвоныя варыяцыі. Сацыяльная роля – жывёліна.

Дзіўна: ніколі не лічыў сябе заафілам.

4

Наступную клетку акупавала разумная багна. Міфічныя істоты – палешукі – сумесь няголеных дрэваў ад Пітэра Джэксана й гатычнага архетыпу недаробленага шляхціца. Госьці, якія прыходзяць на станцыю твайго храналагічна выверанага вар’яцтва. Дзікае паляваньне на вурдалакаў ва ўмовах татальнага недахопу срэбра. Змрок па-над замчышчам ды нежыць з разетак. Багна ўрываецца ў цябе, сьцьвярджае, што яна – *радзіма*.

Не, кажу я, ты – штосьці іншае. Аморфнае й сьлізкае. Ня тое й ня гэта.

Ідзі туды, ня ведаю куды, адказвае багна.

Зімовая Венецыя ня дзеля мяне.

Пасьміхаючыся, яна лепіць з бруду трактар.

5

Адвечны трансэндэнтальны матыў – хакей. Уключаю тэлевізар: постаці ў шлемах ганяюць па замкнёным гульнёвым полі. Бяру канькі, выходжу з пад’езду. Вуліцы, завулкі, плошчы, прасьпекты – усё залітае лёдам. Людзі вычэрчваюць складаны перакрываваны ўзор, у іхніх руках ключкі. Я рушу ў краму, там гандлююць шайбамі. Нічым акрамя шайбаў.

Хачу есьці, кажу гандлярцы з бэйджам “Княгіня Тараканова”.

Яна ветліва працягвае мне шайбу.

Угрызаюся ў гумовую фактуру. Па радыё інтэрв'ю з культавым брамнікам Антосем Паўтарачка.

Трэ сьпяшацца – сёньня вырашальны матч на першынство раёну па хакеі.

Даядаю шайбу й выкочваюся з крамы.

6

Навошта вам тэлефон, калі ў вас няма роту, містэр Андэрсан?

Хачу крычаць, але не прадугледжаны язык.

Хачу бегчы – няма ног.

Хачу ляцець – адмаўляюць у візе.

Сьціскаю кулак – адсутнічаюць пальцы.

Сьпяваю песьню – бяз словаў.

7

Вампіры часта ірвуцца ў маю спальню. Іхнія перапончатыя крылы лупяць па шклу. Гэта ня дождж, гэта кантакт сьветаў. Стварэньне лезе ў слыхавое вакенца. Чорна-белае шырокаэкраннае дзіця Стокера. Трансільванская казка. Дзьверы пакою трашчаць пад магутнымі ўдарамі.

Звонку – халодная восень.

8

Мой брат бадзяецца па могільніку цягнікоў.

Віртуальным, зразумела. Ён адпампоўвае постіндустрыяльнае, сьмерць жалезьзя, пакамечаныя аскепкі. Шэрае, анучнае неба. Блякая, квоялая трава. Іржа, што ўелася ў карпусы здохлых вагонаў. Нега тыўнае сонца за растапыранымі пяцёрнямі дрэваў. Атмасферны эмбіент Gridlock.

Брат адключаецца ад энергасеткі й тэлепартуецца на канапу.

9

У маім дзяцінстве зафіксаваныя анталагічныя выпадкі лунаньня панад асфальтам баскетбольнае пляцоўкі. Звычайна я вылятаў цераз фортку і ўзьнімаўся над дахоўкай хаты, летняй кухняй, садам, купінамі таполяў, над катлаванам, мікрараёнам, маяком, чортавым колам, мо-рам... Над крывымі кварталамі курорту. Над карпусамі гатэлю, санаторыем, паркам, кінатэатрам. Метэастанцыяй. Узьбярэжжам.

Падаю ўніз, завісаю над самай зямлёй.

Ніколі. Зоры. Ня будуць. Такімі. Яркімі.

10

У гэтым пакоі завяліся іншапланецяне *на спружынках*.

Іх вочы высоўваюцца.

11

Алістэр Кроўлі не любіў *звычайныя* карты.

Таму ён набыў калоду белых фрагментаў і ўцягнуўся ў маляваньне.

Кніга Тота.

12

У кубе.

Паранаідальная алюзія: пацуковы лабірынт, рухомыя рознакаляровыя камеры, небясьпечныя пасткі. Сюжэт у стылі тэатру абсурду. І пакояў ня дваццаць тры, як у мяне, а 17576. Квадратныя люкі.

Нас шасьцёра, мы забілі сабаку.

Суб'ектыўны час расьцягнуты на тыдні. З намі сабака, мы забіваем яго і зьядаем. Кроў, сырое мяса, кішкі.

Выбрацца немагчыма, гэта патаемны цяжар. Мозг зацыкліваецца на канкрэтным матыве, выйсьце за рамкі лабірынту азначае канец сну.

Хутка пачнем забіваць адзін аднаго.

Пакуль – толькі сабаку.

13

20 верасьня 1957 году аўстралійская геаграфічная экспедыцыя адкрыла племя фароў. Тых, хто ня веў лік часу.

Дасьледчыкі адзначылі як адзін з найбольш цікавых звычайў племя, што ў фароў не існавала аніякіх абмежаваньняў для дзяцей.

Сёньня без учора.

14

“Вельмі верагодны надыход неверагоднага”.

15

Нейк перад самым Новым годам у дом жабрака пастукаў гандляр рысам:

— Добры вечар!

— Хто там?

— Гэта я, гандляр рысам. Сёньня апошні дзень году, час вяртаць пазыку.

— Га! Гандляр рысам... Мяне няма дома, — пачулася ў адказ.

16

Аднойчы паклікаў тыгр сына і сказаў:

— Ты, сынку, зрабіўся дарослым, дык глядзі ж, і блізка не падыходзь да істоты, якая завецца чалавекам.

Сказаў гэтак стары тыгр і памёр.

17

У гэтым пакоі я навучыўся “гелікоптару”.

Пранікальны біт Fat Boy Slim укруціўся ў маю кроў і прымусіў выконваць элемент нармалёва.

Я і танцпадлога.

Дыялектыка.

18

Самыя розныя прыстасаваньні дзеля лоўлі ветру адшуканыя ў ста-

ражытнаіндыйскім горадзе Махенджа-Дара, які існаваў на рубяжы трэцяга й другога тысячагоддзяў да нашае эры. Дамы з пабудовамі для адлову ветру, вядома, не захаваліся, але шматлікія выявы іх на гліняных пячатках выклікалі зьбянтэжанасьць у археолагаў: высокія, бяз вокнаў – нібы элеватары, з этажэркамі на плоскіх дахах. У кожнай “этажэрцы” чарнее адтуліна, скіраваная ў бок мора.

Я трапіў у старажытную вентыляцыю *манхі*, і зьняволеная паветра распавяло мне пра свабоду.

19

Бабілон перамагае.

І Джа ня выратуе, бо ён мёртвы.

20

Пакой успушваецца фрактальнымі кветкамі. Яны расчыняюцца ў “квакерскія” калідоры, у маніторную сьветабудову намаляваных пачвараў.

Іншы раз пачвара сядзіць за клавіятурай суседняе машыны.

21

Дзярмо даўно перастала сьніцца.

Перапаўзла ў дзень.

22

Я – ваўкалак.

Поўня канструюе “*перавёртыша*”, але ў гэтай ночы няма дзевяціразова жывучых салараў.

Ніхто ня зможа мяне спыніць.

Іду на вакзал.

23

Расчыняю дзьверы і спадзяюся убачыць раніцу.

Памацаць, пачуць, акунуцца ў раніцу.

А не ў чарговы марфічны эрзац. Фішка ў тым, што пакоі перамяшчаюцца. Не дазваляй сябе ашукаць.

Люты 2004